

πιον τῆς δικαιοσύνης τοῦ μεγάλου Ἀλλάχ. ἄτχτε τὸ ἔλεος αὐτοῦ, ὦ υἱοὶ ἀνθρώπων!

Οἱ Μιμλοῦκοι δὲν λατρεύουσιν εἰμὴ τὴν φιλαργυρίαν αὐτῶν· καταδροχθίζουσι τὸν ἄρτον τοῦ λαοῦ, κωφεύουσι πρὸς τοὺς θρήνους τῆς χήρας καὶ τοῦ ὄρφανου, καταθλίβουσιν ἀσπλάγχχνως τὸν πένητα. Διὰ τοῦτο ἄρχ ὁ μέγας Ἀλλάχ κατέβαλε τὸ κράτος τῶν Μιμλοῦκων, ἐπήκουσεν εἰς τὰς δεήσεις τῶν καταθλιβομένων καὶ ἐποίησεν αὐτοῖς, ἔλεος.

Ἄλλ' οἱ ἄνδρες τοῦ Δύσεως λατρεύουσιν τὸν μέγαν Ἀλλάχ, σέβονται τοὺς νόμους τοῦ προφήτου αὐτοῦ, ἀγαπῶσιν τὸν λαὸν καὶ συνδράμουσι τοὺς θλιβομένους.

Καὶ διὰ τοῦτο ὁ εὐνοούμενος τῆς νίκης ἠυνοήθη καὶ ὑπὸ τοῦ μεγάλου Ἀλλάχ, διὰ τοῦτο οἱ γεναῖοι τῆς Δύσεως προσυλάττονται ἀπὸ τὴν ἀδιάρρηκτον αἰγίδα τοῦ μεγάλου Ἀλλάχ.

Υἱοὶ ἀθρώπων! ἀγαλλιάσθητε ὅτι ἴλεως πρὸς ἡμᾶς ἐγένετο ὁ μέγας Ἀλλάχ! ἀγαλλιάσαθε ὅτι τὸ ἔλεος αὐτοῦ ἀπέστειλεν ἡμῖν ἐλευθερωτὰς ἀπὸ τοῦ ζυγοῦ τῶν Μιμλοῦκων τοὺς ἄνδρείους υἱοὺς τῆς Δύσεως!

Εἶη εὐλογητὸς παρὰ τοῦ μεγάλου Ἀλλάχ ὁ υἱὸς τῆς νίκης, διὰ παντός δὲ παρακολουθεῖν ἡ δόξα τοῖς ὅπλοις τῶν ἀνδρείων τῆς Δύσεως.

Ἡμεῖς δὲ οἱ ἄρτι δούλοι, ἡ διεσκορπισμένη φυλὴ, ἡμεῖς, τεθέντες σήμερον μεταξύ τῶν ἐλευθέρων λαῶν διὰ χεῖρός τῶν ἀνδρείων τῆς Δύσεως, ἄσωμεν εἰς αἰῶνα τὸ ἔλεος τοῦ μεγάλου Ἀλλάχ!

Νέος τις κομψὸς καὶ εὐειδὴς ἐνυμφεύθη γυναῖκα νέαν καὶ ὠραίαν τὴν ὁποίαν ἠγάπα μὲν αὐτὸς, δὲν ἀντηγαπᾶτο ὁμως παρ' αὐτῆς παρὰ πᾶσαν πιθανότητα, Ἐπειδὴ λοιπὸν ἡμέραν τινὰ φίλος τοῦ τις τὸν συνελυπεῖτο καὶ ἔλεγε· εἰς αὐτὸν ὅτι εἶναι δυστυχῆς. « Ἐκεῖνη εἶναι δυστυχέστερα ἐμοῦ, ἀπεκρίθη ὁ παραγνωρίζομενος ἀνήρ· διότι ἐγὼ μὲν ἔχω τὴν εὐτυχίαν νὰ βλέπω πάντοτε γυναῖκα τὴν ὁποῖαν ἀγαπῶ, ἐκεῖνη δὲ εἶναι καταδικασμένη νὰ ἔχη ἀκαταπαύστως πρὸ ὀφθαλμῶν τῆς ἀνδρα τὸν ὁποῖον δὲν ἀγαπᾶ

Πτωχὸς τις τεχνίτης ἐδάνεισεν ἐν τάλληρον εἰς ἄλλον τινὰ, ὅστις δὲν εἶχε, φαίνεται, πολλὴν ὀρεξιν νὰ τὸ ἀποδώσῃ· Ὁ ἄθλιος λοιπὸν δανειστὴς ἐν ἀνάγκῃ εὐρισκόμενος, τὸν σύρει ἡμέραν τινὰ κατὰ μέρος καὶ ἐπιμόνως τὸν παρακαλεῖ νὰ τῷ ἀποδώσῃ τὸ ὀφειλόμενον. Ἡσύχασε, φίλε μου, τῷ εἶπεν ὁ ἄλλος, ἐντός

ὀλίγου θὰ σὲ πληρώσω ἢ μὲ τὸν ἕνα τρόπον ἢ μὲ τὸν ἄλλον. Ὡ! ἀλλὰ προσπαθῆτε, φίλε μου, εἶπεν ὁ ἀγαθὸς τεχνίτης, ὁ τρόπος αὐτὸς· νὰ ὁμοιάζῃ τὸ τάλληρόν μου.

ΟΝΟΣ ΚΑΙ ΑΛΩΠΗΣ.

—0—

Ὁ ὄνος ποτε βαρυνθεὶς

ὑπὸ ἀνθρώπων πάντοτε νὰ παίξεται καὶ ζῶων
Λέοντος δέρμα ἐνδυσθεὶς,
Ἡσέλησε τὸ ζῶον,

Καλύπτει τὰ μεγάλα τοῦ αὐτῆ, νὰ ἐκφοβίσῃ
Τὰ ζῶα πάντα, αἴτια τφόντ' εἶχον νομίσει,
Τὸν ὄνον μας ὡς λέοντα, διὰ τὴν λεοτήν του,
Καὶ μετὰ τρόμου ἐφηνγοῦ τὴν θειοὺν ἐργὴν του.

Ἐγένετο μέγα κακόν, καὶ ὅπου φύγε, φύγε,
Τὸ πῆγαιεν τὰ ἀεακα κ' ἀπ.π.α τετράποδά μας·
Ὡς λέων πρὸς στιγμὴν λοιπὸν ὁ ὄνος μας διήγε
(Τὸ θαῦμα τοῦτο ἐφθασε νὰ δῆ κ' ἡ γενεὰ μας).

Ἄλλ' αἴφνης καὶ ἀλώπεκα συνέθη ν' ἀπατήσῃ
Κ' ἰδοὺ ὀμμᾶ καὶ κατ' αὐτῆς ζητῶν νὰ τὴν φο-
βίσῃ . . .

Ἄλλ' ἡ παμπόνηρος αὐτῆ κυρὰ, ἥτις τὸν φθόγγον
Αὐτοῦ ν' ἀκούσῃ ἔτυχε πολὺκις εἰς τὸν λόγγον,
Τοῦ λέγει· γινώριζε καλῶς, κουμπάρε καὶ κη-
ρύττω

Πῶς νὰ φοβίσῃς καὶ ἐμὲ ἀδύνατον δὲν ἦτο —
Κ' ἀγᾶλλον καὶ εὐφραίνου,

Ἄλλ' ἤκουσά σου δυστυχῶς, κῆρ ὄνε, ὀγκωμένον

Ἀηλοὶ ὁ μῦθος πῶς πολλοὶ καὶ μεταξὺ ἀνθρώπων
Εἰς μίτην περιβάλλονται τὴν λεοτήν, κ' εἰς μίτην
Νὰ νομισθοῦν ὡς λέοντες ζητοῦν μὲ πάντα τρόπον.
Ζῶσι νὰ νοήσωσιν εὐκόλως τὴν ἀπάτην,
Ἐπάρχουν ὅσοι φρόνιμοι καὶ ὅσοι τοὺς γινώσκουν,
Καὶ μόνον τὸν ἀπλοῦν λαὸν γελῶν καὶ φενα-
κίζου.

(Μετάφρασις) Κ. Π.

Φιλαργυρὸς τις ἔλεγε εἰς ἄσωτόν τινα. — Ἀ-
κολούθει τὴν ἰδικήν μου δίαιταν. — Νόστιμο πρᾶγ-
μα, ἀπεκρίθη ὁ ἄσωτος, ἀλλ' εἶμαι κύριος νὰ
πράξω τοῦτο ὅταν πλέον δὲν θὰ ἔγω τίπιτε.

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ.

Ἡ Παναγία τοῦ Τάσου. — Σκηνογραφίαι ἐκ
τοῦ βίου τοῦ Ναπολέοντος. — Περί Σεισμῶν. —
Ἐνθογραφία. — Ἰαπωνία. — Μουσικὴ Τίγρις τοῦ
Σερραγαπατάμ. — Δύο νύκτες, διήγημα. — Ἀρ-
χαιολογία. — Ἐρέχθειον. — Ποίσις. — Ποι-
κίλι.

Εἰκονογραφίαι — Ἰάπων. — Μουσικὴ Τίγρις. —
Ἐρέχθειον. —

Παράρτημα. — Ὁ Ἰποκόμη· τῆς Βραζελόννης. —